

Mariska Noordeloos

Berouw komt na de zonde.

Eerste druk 2023
Copyright © Mariska Noordeloos
Tweede druk 2026
Eindredactie: Kroon Redactie
Proeflezers: Judith, Patricia, Bianca
Copyright © 2023 Uitgeverij Keytree
ISBN 9789465469300

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1 - Jacqueline

Maandag 17 december 2018

Vol paniek keek ik de agenten tegenover ons aan. Mijn hele leven hing voor mijn gevoel van deze mensen af.

Ze zeggen dat als je je kind verliest, je een groot deel van jezelf verliest. En dat is echt zo, ook al wist ik nog niet of ik mijn kind had verloren of dat ze nog ergens opgesloten zat en wachtte tot ik haar kwam bevrijden. *Geen lichaam betekent hoop, Jacqueline*, zei ik tegen mezelf. Alleen wist ik niet of ik hierin kon berusten. De serieuze gezichten van de agenten zeiden mij meer dan genoeg.

Ze waren inmiddels zeven weken geleden van de aardbodem verdwenen; Lois, mijn dochter, samen met haar beste vriendin en buurmeisje Floor.

Ze zijn op dezelfde dag, op 14 januari, jarig. Alleen is Floor een jaar ouder.

Ik keek naar Angela, die gebroken naast me zat. Haar schouders schokten en haar tranen drupten op het witte blad van het bureau.

Heel bijzonder dat we een paar jaar geleden naast elkaar kwamen wonen. Op dat moment was ik een gebroken hoopje mens geweest dat niet wist waar ze het zoeken moest.

Angela, die het liefst Ans genoemd wilde worden, was onze buurvrouw. Zij had ons direct geweldig opgevangen. Eerst met een kop thee, later met een luisterend oor. Ze had zich gelijk over Lois ontfermd, wat mij de tijd gaf mijn wonden te likken en te helen.

André, de liefde van mijn leven, had mij doodleuk verteld dat hij verliefd was geworden op een ander en met haar verder wilde. In een klap stond ik met mijn kind op straat. Hij was

nog wel zo billijk dat hij een onderkomen voor mij en Lois had geregeld. Mijn koffers stonden al in de gang klaar en voordat ik het wist stond ik met die koffers in een buitenwijk van Enkhuizen, naast Angela, Bert en Floor. Een warm gezin waar de liefde vanaf spatte. Iets wat ik in mijn hele huwelijk met André niet had gevoeld, zag ik hier in een paar seconden. Zulke hartelijke mensen die ons gelijk in hun huis en hart binnenlieten. Binnen enkele momenten voelde het alsof ik deze mensen mijn hele leven al had gekend.

Bert was een gezette man, met een donkere baard waar de eerste grijze haren doorheen kwamen. Hij had een ongelijke rij tanden, maar ik viel gelijk voor zijn ogen; zachte, warme bruine ogen die mij vriendelijk en liefdevol aankeken. Niet dat hij op mij viel, maar er sprak een soort van troost uit. Precies wat ik op dat moment nodig had. Bert was vrij groot, ik gokte boven de twee meter, en was onwijs gespierd. ‘Ik zit op de vaart,’ legde hij later uit. ‘Ik ben eerste stuurman op verschillende cruiseschepen en ben daardoor vaak weken van huis.’ Zijn glimlach was warm. ‘Ik ben wel blij met jullie komst. Gewoon een vertrouwd iemand, die mijn vrouw en kind een beetje in de gaten konden houden als ik weer weg ben. Beter dan de vorige bewoners in ieder geval!’ Hij vertrouwde mij toe dat de vorige bewoners van mijn huis echte Einzelgänger waren geweest die alleen maar voor zichzelf hadden geleefd en zich totaal niet hadden bekommerd om zijn vrouw en dochter als hij weg was. Zelfs niet toen Angela net bevallen was van Floor en hij hen weer alleen moest laten, omdat zijn werk hem nodig had. Ik vond dat Bert best wel een druk op mij legde. Stel dat ik Angela, Ans, niet zo leuk vond en dat ik het helemaal niet met haar kon vinden?

Aan het einde van ons theekransje kon ik die angst laten

varen en wist ik zeker dat wij dikke vriendinnen zouden worden. Ze was echt een schat met het hart op de juiste plaats.

Angela was een stuk kleiner dan Bert. Zij zag eruit als een echte moeder, in mijn ogen. Ik vermoedde dat zij haar outfit gescoord had bij de C&A. Niet dat ik wat tegen die winkelketen heb, maar mijn handen jeukten om deze vrouw eens goed onder handen te nemen en te stylen. De kleding die zij droeg flatteerde haar totaal niet. Ze had volgens mij best een goed figuur, maar met deze kleding leek het alsof ze tien kilo zwaarder was dan ze in werkelijkheid was.

Volgens mij was dat niet vanwege geldgebrek. Ze hadden een dikke auto voor de deur en hun huis zag eruit om door een ringetje te halen. Het leek alsof ik in een VT Wonen woning terecht was gekomen. Het kon zo in een tijdschrift.

Mijn advies voor Angela zou zijn: een goeie kapper en het juiste make-up advies, en dan zou ze een heel andere vrouw zijn. Nu oogde ze saai en een beetje afgeleefd. Haar lange, rode haren waren vaal en ook bij haar kwam het grijs er doorheen. Haar gezicht was vlekkelig en flets.

Bij Bert en Angela kwam ik in een warm bad terecht. Zulke heerlijke, oprechte mensen had ik al heel lang niet meer in mijn leven gehad. Misschien wel nooit, als ik er over nadenk.

Angela zat alleen maar naast me te snikken. Zij had nog geen woord gezegd sinds we de gruwelijke foto's van Floor hadden gezien. Even voelde ik een vlaag van woede door me heengaan. Ik had mijn buurvrouw nog zo gewaarschuwd! Ik had haar gesmeekt of ze met mij mee wilde gaan zoeken, maar ze wilde er niks van weten.

Ik wist niet of Floor dan nog had geleefd, dat is zeker waar, maar ik had gewoon gevoeld dat het niet goed zat.

Elke keer als ik weer aan de bel trok en zei dat we de politie moesten waarschuwen omdat onze kinderen vermist waren, kreeg ik hetzelfde antwoord: ‘Ik vertrouw op Floor. Ze hebben vást een goede verklaring waarom ze zo’n tijd weg zijn!’ Met een flauwe glimlach bleef ze bij haar standpunt. ‘Floor is een verstandig meisje, Jacq. Dat weet je toch? Ze zal nooit met vreemde mannen meegaan. Let maar op: ze komen straks thuis en vertellen ons dat ze spontaan een reis hebben gemaakt. Maak je niet druk.’

Nu was het te laat. Ze hadden Floor gevonden. Zwaar vermagerd en haar lichaam bont en blauw van de mishandelingen die ze kennelijk had ondergaan. Ik herkende de tekens van injectienaalden aan de binnenkant van haar elleboog en knieholte. Vermoedelijk het witte gif. *Heroïne*. Even werd ik misselijk en kreeg ik een naar beeld op mijn netvlies, maar dat duwde ik gelijk weer weg. Het ging nu niet om mij. Het ging om Floor, Lois en Angela. En mijn hart huilde. Arme Floor. Het was zo’n heerlijk kind geweest. Ik hield van haar alsof het mijn eigen dochter was. Zo behulpzaam en gewoon zo ontzettend lief. Ik deelde alleen het optimisme van Angela niet dat Floor nooit foute dingen zou doen. Ik vond juist dat Floor soms heel impulsief kon zijn, veel meer nog dan Lois. En misschien had Angela gelijk gehad, want ik zag Floor echt wel een spontane vakantie vieren. Was dát haar nu fataal geworden? Wie kon het zeggen?

Een van de agenten zei dat Floor waarschijnlijk de martelingen niet overleefd had.

‘Doh! Zelfs een blinde ziet dat nog op de foto’s!’

Ik was razend en kon en wilde mijn mond niet meer houden. Het sarcasme droop van mijn stem en ik keek hem

vernietigend aan.

De agent negeerde me en praatte tegen Angela alsof hij het tegen een collega had en niet tegen een moeder die net te horen heeft gekregen dat haar kind dood is. ‘Volgens de anatoom patholoog is de doodsoorzaak een foute trip. We hebben uw dochter gevonden in een grote grijze afvalcontainer van een plaatselijke snackbar in Amsterdam.’ Wat moesten wij met die informatie? Hadden ze geen gevoel in hun lijf of zo? Ik was woest. De agent wist nog te vertellen op dat Floor was gedumpt als grof vuil.

Dat was voor mij de druppel en ik schoof mijn stoel iets te hard naar achteren toe. ‘Ans, het is tijd om te gaan.’

Ik hielp Angela uit haar stoel en wendde me tot de agent. ‘Misschien dat jullie tijdens jullie opleiding leren om zonder gevoel dossiers te bespreken, maar een beetje respect voor de moeder van de overledene zou wel op zijn plaats zijn!’

Ik zag dat de agent van kleur verschoot, en hij bood stamelend zijn excuus aan.

‘Een beetje laat, vind je ook niet? Kijk naar haar!’ Ik voelde me ijskoud toen ik Angela ondersteunde en naar de deur liep. ‘Reken maar dat ik hier werk van ga maken!’ Met een harde knal gooide ik de deur achter me dicht.

Hoofdstuk 2 - Jacqueline

Dinsdag 23 oktober 2018

Nadat ik een paar uur niks meer van Lois had gehoord, liep ik naar Angela toe. ‘Ans, heb jij enig idee waar Lois en Floor kunnen zijn?’

‘Joh, maak je niet zo druk. Floor doet dit wel vaker.’ Angela keek me met iets van spot aan. ‘Meid, ze zijn jong, maar het zijn volwassen meiden. Hoe was jij toen je jong was?’

Misschien hebben ze wel een vriendje gevonden en hebben ze het enorm naar hun zin. Dan denken ze niet aan thuis of aan hun bezorgde moeders. Misschien zitten ze wel lekker te chillen, zo noemen ze dat toch tegenwoordig? Als ze er morgenavond nog niet zijn dan ga ik nog een keer bellen, oké? Niet zo overbezorgd zijn, hoor. Het komt echt wel goed en ze hebben vast een goede verklaring.’

Angela stuurde me weg met het excuus dat ze het druk had en ik ging, met een onbevredigend gevoel.

Misschien wás ik wel een overbezorgde moeder. Ik wist dat ik soms kon doordraven in de bescherming van mijn kind.

Lois had ook wel eens in een boze bui tegen mij gezegd dat mijn bezorgdheid haar soms verstikte. Misschien was ze door Floor wat meer haar vrijheid aan het ontdekken.

Toch had mijn onderbuikgevoel het goed en waren mijn bedenkingen terecht, alleen wist ik dat toen nog niet.

Ik vond dat Angela ook wel een punt had gehad en gaf haar het voordeel van de twijfel. Het was tijd om Lois wat meer los te laten.

Waarom ik me liet leiden door Angela is mij altijd een raadsel geweest. Ik had als moeder moeten weten dat dit niks voor Lois was. Lois was altijd stipt op tijd. Als ze de bus had

gemist liep ze altijd naar het dichtstbijzijnde huis toe om te vragen of ze even mocht bellen, toen ze nog geen telefoon had. Met de komst van de mobieltjes was het alleen maar makkelijker geworden.

Als ze langer bij een vriendin bleef liet ze me dat op tijd weten door een appje te sturen. Alles deelde ze met mij. Zeker sinds de scheiding waren wij onafscheidelijk.

De volgende dag ging ik weer naar Angela toe. ‘Lois is er nog steeds niet, en ze neemt haar mobiel ook niet op. Ik maak me nu echt zorgen, Ans.’

Angela keek mij niet aan en ging stug door met het hakken van champignons. ‘Floor is er ook nog steeds niet,’ mompelde ze. ‘Ik heb haar een paar keer geprobeerd te bellen, maar...’ Ze maakte haar zin niet af en ik voelde me boos worden.

‘Waarom heb je niet de moeite genomen om even bij mij langs te komen, al was het alleen maar om te informeren of Lois alweer terecht was? Ik ga naar de politie.’

Eindelijk keek Angela mij aan. Ze schudde haar hoofd.

‘Ik vind het nog te vroeg. Het is onzin om nu al naar de politie te gaan.’

Ik wist niet wat ik hoorde. ‘Hoe kun je zo naïef zijn? Je bent stom bezig, Ans! Als je straks je kind moet begraven sta je er alleen voor!’

Het was eruit voor ik er erg in had en natuurlijk kregen we daar ruzie over. Angela verzocht me te gaan.

Bij de deur draaide ik me nog even om. ‘Ik ga wél naar de politie. Zoek jij het maar uit me je zweverige gedoe!’

Ik gooide de achterdeur met een klap dicht en ging direct door naar het politiebureau, vol adrenaline en met groeiende boosheid in mijn lijf.

De agent bij de balie keek me verveeld aan. Hij zei dat ik moest gaan zitten en dat ik vanzelf geroepen zou worden. Na iets meer dan een uur kwamen er twee agenten aangelopen die zichzelf voorstelden. De ene agent, een knaap van een jaar of dertig, gebaarde naar me. ‘Loopt u maar met ons mee, mevrouw.’

De andere agent was van middelbare leeftijd. Hun namen was ik alweer vergeten op het moment dat ik ze hoorde. In namen onthouden ben ik niet zo heel goed.

Ik liep met hen mee naar een kamer met een eenvoudige tafel en twee stoelen. De jonge knaap ging zitten en gebaarde dat ik plaats moest nemen tegenover hem. Ik deed wat hij vroeg. De jonge agent schreef wat dingen op, de oudere stelde de vragen. Pas toen ze mij het hele verhaal hadden laten vertellen zeiden ze tegen mij dat ik me niet te druk moest maken.

‘Veel kinderen van die leeftijd lopen van huis weg,’ zei de middelbare agent. ‘En dan staan ze zomaar op een dag weer voor je deur.’

Ik vond hem denigrerend en voelde me niet serieus genomen. Hij zei nog net niet dat ik een overbezorgde moeder was, maar die indruk gaf hij mij wel. ‘Maar mijn dochter is helemaal niet zo! Ze is altijd op tijd thuis en ik weet altijd waar ze is!’ Ik voelde me radeloos en stond op. ‘Ik heb u net alles verteld! Waarom geloof u me niet als ik zeg dat dit niet klopt? U moet me helpen haar terug te vinden!’

‘Mevrouw, we zullen alles doen wat in onze macht ligt,’ probeerde de jongere agent me te sussen, terwijl hij mij richting de deur loodste.

Alle vezels in mijn lijf wisten dat er iets goed mis was, maar niemand luisterde naar mij. Verslagen en als een robot liep ik het politiebureau weer uit en ging terug naar huis.

Een paar dagen later kwam Angela naar mij toe. Normaal kwam ze altijd achterom, maar ik vermoedde dat ze bang was dat ik haar eruit zou zetten, dus ze had aangebeld bij de voordeur.

Angela keek me in eerste instantie niet aan en ik zag aan haar houding dat ze vond dat ik gelijk had gehad.

Ik ben geen haatdragend mens en ondanks dat het nog maar een paar dagen terug was dat wij die ruzie hadden gehad, miste ik haar ontzettend. ‘Kom binnen, Ans.’

Ik liet haar binnen, zette thee en we gingen aan de eettafel zitten. Ik vertelde haar over mijn ervaring op het politiebureau en dat de vermissingen niet serieus genomen werden.

‘We moeten nog een keer gaan, en dan laten we ons niet wegsturen,’ opperde Angela.

Het was duidelijk dat ze zich ongemakkelijk voelde en in angst zat om haar dochter. En de mijne. Dus ik gaf haar een hand en bood mijn excuus aan.

Angela trok me overeind en gaf me een dikke knuffel. ‘Het spijt me, Jacq,’ zei ze met trillende stem. ‘Ik was gewoon zo bang voor de gevolgen. Ik ben niet zo sterk als jij bent.’

Mijn hart smolt.

Nog diezelfde middag zat ik voor de tweede keer die week weer op het politiebureau, samen met Angela. Deze keer was er een vrouwelijke agente die alle begrip toonde. Binnen een paar minuten stonden er twee agenten voor onze neus.

Het gesprek ging nu vlot. We lieten allebei foto’s van onze meiden zien, en vertelden dat ze al bijna een week weg waren en dat wij ons ernstig zorgen maakten.

De agenten zeiden dat ze hun uiterste best zouden doen onze meiden zo snel mogelijk te vinden, en dat we altijd langs mochten komen om te vragen of de zaak al vorderde.

Toen geloofde ik ze nog.

Iedere week ging ik naar het politiebureau. Iedere keer zat er een ander achter de balie. De ene vriendelijker en meer meelevend, de ander koel en afstandelijk.

Hoe vaak ik in die vijftien weken niet te horen kreeg dat het vrij normaal was dat een dochter het nest verliet. Dat zij niet altijd aan hun moeder dachten. Dat ze er mee bezig waren, maar het geen prioriteit had omdat ze bijna volwassen waren. Dat ze waarschijnlijk in een kraakpand in Amsterdam zaten. Het was niet op de vingers van één hand te tellen. Eén agent spande de kroon door te zeggen dat ze waarschijnlijk mij probeerde te ontlopen omdat ik zo'n drammer van een mens was. Dat twee meiden van dezelfde leeftijd waren verdwenen vond men kennelijk niet zo urgent.

Nadat er vijftien weken waren verstreken hielden de agenten zich aan hun woord. Ze hadden onze meiden gevonden. Of liever gezegd: ze hadden Floor gevonden.

Dood, zwaar verminkt en mishandeld.

Pas nu ze een dood meisje hadden gevonden was mijn dochter ineens "een zaak" geworden.

Hoofdstuk 3 - Jacqueline

Maandag 14 mei 2018

‘Mam, gaan wij nog op vakantie deze zomer, of mag ik een paar dagen weg met Floor?’

Mijn lieve dochter keek me vragend aan. Sinds mijn scheiding een paar jaar geleden had ik flinke geldzorgen, maar ik zorgde ervoor dat Lois van niks wist en verwende haar tot op het bot. Ze kreeg alles wat ze vroeg. Ik zorgde voor de lekkerste maaltijden en haar broodtrommel voor mee naar school was altijd gevuld met de lekkerste dingen en luxe broodjes.

Alle zorgen over hoe ik financieel het eind van de maand kon halen verzwegen ik voor haar.

Op dit moment had ik nog maar vijftien euro om uit te geven, en de maand was nog niet eens halverwege. En ik verdomde het om bij haar vader te bedelen. Hij stond al jaren in de Quote 500, en ik kreeg een ruime alimentatie. Daarover had ik niks te klagen. Het probleem lag bij mij; het geld was namelijk al uitgegeven voordat het op mijn rekening stond. Iedere maand nam ik me voor om niet dat ene bloesje te halen, of niet die botox in mijn voorhoofd te laten spuiten, maar ik kon het niet laten.

Natuurlijk wist ik dat ik mijn verdriet wegkocht. Ik hield mezelf altijd voor dat André een koude, kille man was, dat hij mij zomaar had ingeruild voor een jonger exemplaar, maar diep in mijn hart wist ik beter.

Waarom was ik zo jaloers op de burens? Ik snapte niet dat ik niet met minder tevreden was. Maar ik wilde uitstralen dat ik een vrouw van de wereld was. Ik wilde laten zien dat ik wist hoe ik met geld moest omgaan en dat ik er goed en verzorgd bijliep. Dat mijn huis om door een ringetje te halen was.

De burens hadden het goed met zijn drieën. Wij met zijn tweeën nog beter, in mijn ogen. Dus kocht ik, tegen beter weten in, de mooiste meubels met een betalingsregeling, wat mij per maand een godsvermogen kostte. Diep in mijn hart hoopte ik dat André een keer binnen zou komen wandelen en dat ik dan de bewondering op zijn gezicht zou kunnen zien. Het had niks met de burens te maken, ook al vertelde ik mijzelf dat. Ik miste André iedere dag. Iedere minuut van de dag, zelfs. In het begin belde ik hem het liefst dagelijks. Eerst met domme smoezen, waarbij André steeds dacht dat er wat met Lois was, maar ik smeekte hem, steeds weer, of hij mij alsjeblieft terug wilde nemen. Na een paar weken had André gezegd dat als ik hem nog een keer lastig zou vallen, hij maatregelen zou nemen.

Daarna reed ik iedere dag langs zijn huis. Het heeft me in die periode een vermogen gekost aan benzine. Totdat ik een aangetekende brief van zijn advocaat in mijn handen kreeg gedrukt met een straatverbod.

Langzaam maar zeker wist ik me los te koppelen van hem, al deed het nog steeds onwijs veel pijn. Ik wist dat ik mijn verdriet afkocht door voor Lois en mij de duurste merkkleding en andere onzin te kopen. Iedere schoolvakantie maakten wij de mooiste reizen, waar andere mensen alleen maar van konden dromen.

Ik vond het zo moeilijk om zuinig te leven, maar vooral om dit zonder André te moeten doen. Omdat ik hiervoor altijd geld als water had te besteden, voelde ik me niet goed in kleding uit een 'normale' winkel. Dat was ook wel een beetje aan hem te danken, omdat hij mij altijd de hemel in had geprezen tijdens ons huwelijk als ik er netjes en verzorgd bijliep. Hoe vaak had hij niet gezegd dat ik mocht uitstralen dat we geld hadden?

Nu projecteerde ik dat ook op Lois. Het idee dat Lois een shirt aan had waar iedereen in liep, gaf mij de rillingen. André had wel eens gekscherend gezegd dat ik ‘merkgeil’ was. Nu moest ik toegeven dat hij daar gelijk in had. Ik wilde geen kleding aan die de minderbedeelde mensen ook kochten. Ik was een vrouw van een multimiljonair en daar wilde ik me ook naar blijven gedragen. Juist nu hij een nieuwe vriendin had wilde ik er extra mooi uit blijven zien. Wilde ik klasse uitstralen. Ik was in armoede geboren, maar no way dat ik in armoede ging sterven, was altijd mijn motto geweest. André en ik hadden door mijn obsessieve gedrag uiteindelijk een vchtscheiding. Natuurlijk had hij het slim gespeeld; hij had het deel waar ik recht op had in een fonds gestopt waaruit maandelijks een bedrag werd uitbetaald. De rest stond vast voor Lois.

André en ik waren in principe in gemeenschap van goederen getrouwd, met één clause voor zijn bedrijf als toevoeging. Ik had ervoor getekend dat ik afstand deed van zijn bedrijfskapitaal, mochten wij uit elkaar gaan. Ik had alleen nooit gedacht dat ik ingeruild zou worden voor een jonger en mooier exemplaar.

André’s advocaat had bij de rechter afgedwongen dat ik geen recht had op de helft van zijn bedrijf en van zijn privévermogen. Dat mijn advocaat wél dat deel opeiste veegde de rechter uiteindelijk van tafel. Ik vond het zo oneerlijk; ik had hem geholpen met het doorgroeien van zijn bedrijf en zorgde voor onze dochter, waardoor mijn carrière was beëindigd. De advocaat van André gaf de rechter het formulier dat ik ooit had getekend.

Hij kocht me af met een aanzienlijk bedrag per maand. Mijn advocaat kon daar niks meer aan doen, behalve in hoger beroep gaan. Daar zat ik nu nog op te wachten. Normaliter was ik helemaal niet zo. Ik was dik tevreden

geweest met het geld wat iedere maand op mijn rekening werd gestort, en ook dat ik er een heel mooi huis aan had overgehouden, maar doordat ik een straatverbod had gekregen vond ik dat ik er alles aan moest doen om André te irriteren.

André was echt geen *hunk*, zoals Lois mannen soms noemde. Hij was niet al te groot, had zeker vijftien kilo overgewicht en was al op zeer jonge leeftijd zo kaal als een biljartbal. Maar hij had wel charisma. Als hij ergens binnenkwam, dan zag je de vrouwen naar hem kijken.

Als werkgever was hij echt een eikel. Een brullende, schreeuwende, alles beter wetende eikel. Een blaaskaak die zich overal uit wist te bluffen. En toch, het personeel liep met hem weg.

Ons liefdesleven was er één uit de Bouquetreeks. Het ouderwetse clichéverhaal: de baas die met zijn secretaresse gaat. Eerst dacht ik dat hij een collega van ons was. Hij kwam bij mij over als een sukkeltje dat ingehuurd was omdat hij ergens anders niet aan het werk kwam. Totdat Lisa, een collega van mij, mij aanstootte. ‘De baas is wel erg onder de indruk van jou.’

‘De baas? Wie is dat dan?’

Zij wees naar de man met zijn veel te kleine geruite broek en zijn rode blouse, waarvan je medelijden kreeg met de knoopjes. De man die met één van onze collega’s stond te praten en naar mij stond te kijken. Vol verbazing keek ik haar aan. ‘Is *hij* de grote baas?’

Ik had hem bij mijn sollicitatie ook niet gezien. Destijds had ik, bleek later, met zijn toenmalige assistent gesproken. Die had mij ook aangenomen.

We werkten toen nog voor een kleine reisorganisatie die handelde in extreem luxe vakanties. Mensen betaalden tienduizenden euro's per persoon voor één week vakantie, maar dan had je ook wel wat. Geen standaard hotel met middelmatige buffetten of in de rij staan met je bordje of vechten voor een ligbed bij het zwembad. Geen cocktails die met goedkope frisdrank werd gemixt. Nee, bij "Dreams for Life" werd je volledig in de watten gelegd. Je kreeg een vakantie om nooit meer te vergeten.

Ik wist niet dat er zoveel mensen waren die zoveel geld overhadden voor een vakantie. Het was ook wel iets heel bijzonders om bij dit bedrijf te boeken. Je kreeg een privéjacht met kapitein. Een privésuite in het mooiste hotel van je bestemming. En natuurlijk een persoonlijke begeleidster die je de mooiste bezienswaardigheden van het land liet zien, inclusief alle essentiële informatie.

Meestal waren die begeleidsters modellen waar de meeste mannen van liepen te kwijlen. Ze hielpen de vrouwen met hun kleding en make-up zodat, als ze weer terug waren in ons koude kikkerlandje, hun mannen hen weer aantrekkelijk vonden. Wanneer diezelfde mannen er een maîtresse aan overhielden waren wij daar heel discreet over.

Nu was ik hem na bijna vijftien jaar huwelijk kwijtgeraakt aan een van diezelfde mutsen. Bijna nog een kind, met haar babyblauwe ogen en haar neptieten. Met haar uitgehongerde lijf en haar immens lange benen had ze alles weten te vernietigen.

Natuurlijk had ik nooit verwacht dat André mij trouw zou blijven. Ik wist heus wel dat ik in ons huwelijk was veranderd, al helemaal nadat ik Lois had gekregen.

Ik kon heel moeilijk zwanger worden, en moest van alles ondergaan om uiteindelijk een baby in mijn buik te krijgen.

André had er nooit iets over gezegd. Hij ging ook braaf mee naar alle onderzoeken en leverde, met een blij gezicht, zijn potjes in bij de gynaecoloog. Maar toch... Ik voelde me zo mislukt.

En toen ik eindelijk, na jaren, zwanger was geworden had ik een verschrikkelijke zwangerschap gehad. Negen maanden lang had ik een innige relatie met de wc-pot. Al in mijn zestiende week had ik weeën, waardoor ik niks meer mocht doen, en kreeg als klap op de vuurpijl ook nog een zwangerschapsvergiftiging. De laatste twee maanden van mijn zwangerschap lag ik in het ziekenhuis.

André was een man van vlees en bloed. Die ging echt niet al die maanden droog staan. Zeker omdat hij met veel escortsdamen werkte. Ik vond het niet erg. Sterker nog: ik vond het zelfs prettig. We hadden het er ook samen over. Wij bespraken alles met elkaar. Als André weer een hart had gebroken of de dame in kwestie begon hem lastig te vallen, vroeg hij mij altijd om raad. Het maakte mij echt niet uit.

Ik organiseerde de mooiste feesten voor zijn belangrijkste zakenrelaties als hij indruk moest maken, en zorgde dat zijn huis een thuis was. Bij alles wat ik deed wist ik dat er een riante beloning tegenover stond, dus ik vond het helemaal niet erg om mijzelf weg te cijferen voor hem. Mijn leven was heerlijk. In de ogen van velen misschien leeg, maar ik genoot er iedere minuut van de dag van. Iedere week ging ik naar de schoonheidsspecialist en de kapper. Vloog met een privéhelikopter naar de mooiste steden om te winkelen. Als ik mijn dieet even liet gaan liet ik het teveel aan vet wegzuigen en, zodra ik er een zag opkomen, mijn rimpels wegwerken met fillers. Ik liep altijd op hakken van de duurste merken en droeg kleding die zo van de catwalk afkwam. Ik liet aan de hele wereld zien hoe goed wij het hadden.

Buiten onze niet echt spannende bed-verhalen konden wij het voor de buitenwereld heel goed met elkaar vinden. Misschien was het naïef van mij dat ik altijd had gedacht dat wij samen oud zouden worden. Maar nee, ik had de scheiding niet aan zien komen, en ik moest eerlijk toegeven dat ik niet zonder hem kon. Tegen iedereen vertelde ik dat ik hem haatte, maar diep in mijn hart hield ik zielsveel van hem.

Eigenlijk moest ik een baan gaan zoeken voor mijn dure levensonderhoud. Iets wat ik echt niet wilde en, volgens mijn bankrekening als André net had gestort, ook echt niet hoefde. Maar ik had echt geen zin meer in het gewone werk. Liever spendeerde ik mijn tijd aan sauna's en shoppen, dan dat ik me in het zweet moest werken voor een of andere werkgever. Ik kreeg al de rillingen als ik eraan dacht. Iedere dag op dezelfde tijd mijn bed uit, naar kantoor met mijn broodtrommeltje. Ergens in een duffe ruimte met vieze collega's die altijd maar zeurden over hun werkgever en daar vervolgens nooit wat mee deden. Kuddedieren waren het. Ik haatte het.

En toch was mijn toelage van tienduizend euro per maand elke maand op. Dus ik moest gewoon zuiniger gaan leven. Ik glimlachte naar Lois. 'Ik zat eraan te denken om naar Griekenland te gaan. Lijkt het je wat?'

De enthousiaste blik in de ogen van mijn dochter deed me meteen al mijn zorgen vergeten.

Hoofdstuk 4 - Jacqueline

Woensdag 13 juni 2018

‘Liefje! Wil je mij de zonnebrand aangeven?’ Onwillekeurig snauwde ik het. Ik had het al twee keer aan haar gevraagd, nu gaf ik haar een harde por tussen haar ribben. Gefrustreerd keek Lois me aan.

‘De zonnebrand!’ herhaalde ik voor de derde keer. Uit haar oortjes hoorde ik harde muziek komen. Geen wonder dat ze me niet had gehoord.

Verveeld en zonder iets te zeggen overhandigde Lois mij het flesje zonnebrand.

Lois was dit jaar met goede cijfers overgegaan. Ze had haar leerachterstand goed weg weten te werken en deed nu MBO-4 op het Horizon College in Hoorn. Ik was zo ongelofelijk trots op haar! Andre had nooit het vertrouwen erin gehad en had gedacht dat zij niet verder zou komen dan de praktijkschool, maar ik was altijd achter haar blijven staan. En dit was het resultaat. Dus ondanks mijn voornemen dat ik dit jaar niet op vakantie zou gaan, kon ik het niet over mijn hart verkrijgen om Lois niet te trakteren op een weekje Kreta. Ze had zo hard gewerkt, en ik vond dat zij een reisje verdiende. Natuurlijk deed het zeer toen ik mijn Rolex veel te goedkoop had moeten verkopen aan een zaakje in Volendam, maar ik had het er graag voor over gehad toen ik tegen Lois had gezegd dat we lekker een weekje gingen luieren. Dat blije gezichtje, daar deed je het toch voor? En wat was nou een Rolex? En met de rest van het geld dat ik ervoor had gekregen kon ik het wel weer een paar weken uitzingen.

Ook had ik haar getrakteerd op een paar dagen Zeeland, samen met Floor. Een nicht van mij had daar met haar man

een prachtig Bed en Breakfast opgezet in het centrum van de mooie stad Middelburg. Jan-Willem en Patricia zouden een oogje in het zeil houden. Zij begrepen mijn bezorgdheid. Lois en Floor zouden voor het eerst in hun leven met zijn tweeën gaan, zonder ouders. Angela was direct enthousiast geweest en had het goed gevonden. Ik was nog een paar dagen aan het dubben geweest. In mijn ogen waren ze nog zo jong. Twee mooie jonge meiden die misschien nog wat naïef waren voor de grote boze wereld.

‘Loslaten, meid,’ had Angela gezegd. ‘Houden van is juist loslaten en ze laten uitvliegen. Dat moesten wij vroeger ook leren.’

Ze waren bijna zeventien en achttien jaar oud en gelukkig niet van die feestbeesten die naar een van de grote campings wilde waar het vol zat met zuipende jongeren. Toen ik Lois de foto’s van de B&B liet zien was ze gelijk enthousiast geweest. *Yes*, dacht ik. *Een schot in de roos*.

Ik had haar niet verteld dat Patricia een nicht van mij was en had ook tegen Patricia gezegd dat ze daar haar mond over moest houden. Stel je voor dat Lois het door had dat ik Patricia en Jan-Willem had gevraagd een oogje in het zeil te houden... Dat zou ze me nooit vergeven.

Nog een paar dagen en dan gingen we weer naar huis. Ik hield van Kreta. Een mooi eiland en ontzettend lieve mensen. Lois wilde van alles gaan doen, maar ik had gezegd dat ik alleen maar op het strand en bij het zwembad wilde liggen. Ik verzwegen dat ik het geld niet had om al die excursies te betalen.

Lois had me een paar keer verweten dat dit de saaiste vakantie ooit was, en stiekem kon ik haar geen ongelijk geven. Een hotel als deze met alle luxe en midden in het seizoen, was een rib uit mijn lijf geweest. Ik had nog een

beetje geld over om dat met Lois mee te geven als ze naar Zeeland zou gaan, daarna was mijn Rolex-geld op. Mijn leuke, lieve dochter had haar oortjes alweer ingedaan. De beat kwam er dwars doorheen. Ik had al zo vaak tegen haar gezegd dat ze het geluid niet zo hard moest zetten, maar ze negeerde mij compleet. Ach, hoe was ik zelf geweest op die leeftijd? Ik was in mijn pubertijd ook niet zo'n lieverdje geweest. Ik ging compleet tegen het gezag van mijn grootouders in. Dan was Lois nog een schatje, vergeleken met mij. Ik had me zo vaak in de nesten gewerkt vroeger. En altijd was mijn broer Ron daar geweest om mij te komen redden.

Hoofdstuk 5 - Jacqueline

Vrijdag 20 maart 2009

Ron, mijn lieve broer, was niet meer. Een eenzijdig motorongeluk had een einde gemaakt aan zijn leven. Ik moest uit de krant vernemen dat Ron was verongelukt. Hij stond onder de politieberichten, met de vraag of iemand wist wie die man was. Ik meldde me en vertelde dat ik zijn zus was. Omdat hij onherkenbaar was verminkt kon ik hem alleen maar identificeren aan de hand van de foto op het rijbewijs dat hij bij zich had. Daarna gaven ze zijn lichaam vrij.

Nu moest ik hem begraven. André wilde niet eens helpen met het regelen van een uitvaart. ‘Ik heb het te druk voor die onzin!’ zei hij terwijl hij stond te wapperen met zijn creditkaart. ‘Ik betaal alles wat jij in je hoofd hebt, oké?’ Ik pakte zijn gold card aan en regelde een uitvaart met alles erop en eraan voor een man die alleen op de wereld was geweest. Ik stond daar alleen met Lois, die Ron niet eens had gekend, en werd overspoeld door herinneringen.

Ron was bijna twee meter lang en voor mijn gevoel minstens net zo breed. Hij kon slecht tegen onrechtvaardigheid en gebruikte vaak zijn vuisten als er iemand onrecht was aangedaan. Een keer had hij met een leraar gevochten, omdat ik had gesuggereerd dat die vent niet met zijn poten van me af kon blijven. Niet dat het waar was geweest, maar ik had een twee van hem gekregen en durfde niet met dat cijfer thuis te komen. Nadat Ron hem had bewerkt werd mijn twee zomaar een zeven.

De laatste jaren had ik niet zo'n goed contact met hem gehad

en daar had ik nu zo'n verschrikkelijke spijt van. Ik had Ron nog zoveel willen vertellen en hem willen bedanken voor alles wat hij voor mij had gedaan. Ik had zo graag gewild dat Lois hem had leren kennen.

We waren allebei ontzettend dwars geweest hierin. Ik vond dat Ron duistere dingen deed en hij vond mij een golddigger. Ik was woest geworden, juist omdat hij wist waar ik vandaan was gekomen, en ik vond dat zo oneerlijk. Ik had hem een klap in zijn gezicht gegeven en hele nare dingen tegen hem gezegd. Dingen uit het verleden, waarvan ik wist dat ik hem er ontzettend mee kwetste. Vlak voordat ik het huis uitliep zei ik de woorden die volgens mij de genadeklap waren geweest: 'Ik wil geen broer meer! En ik vind het jammer dat jij niet bent omgekomen! Voor mij ben jij vanaf nu dood!'

Woest wenste ik hem snauwend al het ongeluk van de wereld toe en liep boos de deur uit. Eigenlijk had ik direct al spijt gehad van mijn woorden, maar ik vond niet dat ik mijn excuus aan moest bieden. Dat was aan hem.

Hij had ook een paar keer aan André geld gevraagd, en niet de kleinste sommen. André had vaak getwijfeld, maar ik had hem altijd weer weten te overtuigen dat hij het geld moest geven. Ron had echt heel veel voor mij gedaan, en daar was ik hem altijd dankbaar voor geweest, maar nu was hij te ver gegaan.

Weken verstreken en werden maanden. Ron belde mij niet. En ik belde hem niet. Ik zocht hem niet op, hij mij ook niet. Tijdens het traject van het zwanger worden had ik zo graag zijn steun willen hebben, maar mijn trots zat me in de weg. De maanden dat ik in het ziekenhuis lag had ik zo vaak tegen de verpleging geklaagd dat ik mijn broer zo miste. Waarom wist ik niet. Misschien waren het de kraamtranen, of misschien hoopte ik dat een verpleegster hem zou vinden en